

[Hanne Reintoft.]

kulturelle barrierer. Det tyder på lidt manglende kendskab til det, der sker ude i virkeligheden, men må jeg så få et svar fra ministeren på dette: hvad har man tænkt sig at gøre for at hjælpe på de kulturelle barrierer? Det nytter ikke noget bare at give dem skylden.

Fru Ritt Bjerregaard modsagde sig selv så meget, at det er lidt svært for mig at svare. Først tog hun helhedsplanen og citerede noget om, at kvinderne hørte til den svageste gruppe, der nok vil blive ramt af ledighed. Ja men her var da endelig et punkt, hvor vi kunne gøre noget, for i og med at den offentlige sektor antager mange akademikere, så kunne vi jo netop dér kæmpe mod kvindediskriminationen. Regering og statsmagt har da direkte indflydelse på, at vi ikke overfører den i selve ansættelsesproceduren. Men et øjeblik efter sagde fru Ritt Bjerregaard, at det var stygt af mig, at jeg troede, det var kvinderne og ikke mændene, der blev hjemme, når de fik børn. Og hvis man argumenterer for, at det er dem, der ikke kan få job, så er det jo nu nok også dem, der bliver hjemme. Men det er jo igen, selv om jeg er den første til at beklage det, virkeligheden i det danske samfund, at det først og fremmest er kvinderne, der ikke kommer i gang, når de har færdiggjort deres uddannelse.

Jeg ved ikke, hvorfor socialdemokratiet i sin tid nedsatte en kvindekommission, for man har aldrig brugt det meget værdifulde materiale, der kom, men hvis man satte sig lidt ind i kvindekommissionens betænkning om kvindernes uddannelse, så ville man se, at der er et glimrende materiale både om de politiske og økonomiske og psykologiske aspekter ved det specielle kvindeproblem, vi har. Det var dog væsentligt at tage det med ind i vores debat her.

Til fru Edele Kruchow må jeg sige, at jeg har stor medfølelse med de mange midaldrende kvinder, der ikke kan få job, men hvis man prøver lige at se f. eks. på tilgangen af kvindelige læringe, så vil man sandelig se, at det også i meget høj grad er de unge kvinder, der rammes af manglende uddannelse. Hvis vi skal slå det hele sammen, så er det jo netop pigen fra arbejderhjemmet, der er allermost ramt i vores uddannelsessystem, for hun er nemlig den, der så godt som

ingen højere uddannelse får. Der er en Else Høytrup, der har arbejdet vældig godt med dette problem ved Københavns universitet. Der er næsten ingen arbejderpiger på vores universiteter.

Man kunne dog forlange af den stribe kvindelige ordførere, vi har her, og ministeren med, at man havde en smule omhed og omsorg for sit eget køns problemer i hele vores samfund, som vi har dokumenteret med tørre tal.

(Kort bemærkning).

Edele Kruchow (RV):

Ganske kort til fru Hanne Reintoft: jeg gik ikke ind i spørgsmålet om social diskriminering i almindelighed. Jeg ville blot understrege, at for de unge i dag er den ikke større, når det drejer sig om piger, end når det drejer sig om drenge. Når det drejer sig om kvinderne, ligger det i de aldersgrupper, jeg taler om.

(Kort bemærkning).

Morten Lange (SF):

Ja, det er mest for at få spurgt ministeren, om hun efter denne debat mener, at hun er blevet klogere, hvad angår adgangsbe-grænsning. Hun beder i sin redegørelse, om de restriktioner på adgangsbe-grænsning, som folketinget tog med sig, dengang man vedtog den pågældende lovbestemmelse, må blive hævet. Jeg har i mit indlæg sagt, at jeg synes, det vil være uklogt, for kun meget drastiske foranstaltninger vil få den virkning, der derefter vil være tale om. Justeret til det system, vi har i øjeblikket, skulle man derimod nok kunne leve med en punktvis 1-årig adgangsbe-grænsning.

Jeg vil gerne vide, om ministeren har gjort sig præcise forestillinger, om hun i denne debat har fået noget at vide, der tyder på, at en mere generel adgangsbe-grænsning kunne lade sig gøre med noget fornuftigt økonomisk, menneskeligt, studiemæssigt eller andet resultat.

Hr. Brøndlund Nielsen synes, jeg ikke var revolutionær nok, det er da altid hyggeligt. Jeg vil blot dertil sige, at hvis man skal være revolutionær på uddannelsesområdet i Danmark, så skal man først og fremmest være interesseret i at få seminarierne indpasset i et skikkelig undervisningssystem.